

מסורת הש"ס

(א) [נעילך לג:]: (ב) כסוות לז. כל הסוגיא ע"ש, (ג) [נ"ל והמתפלל]: (ד) [נס חילת דבד וכבר אלפס דהכא אחתא רבנא]: (ה) [לקמן נ:]. (ו) [ויקרא כב], (ז) [שם].

גליון הש"ס

גב' והאמר רב עפרים. הא מילתא נכשין זה לקמן דף נח ע"א ב"ב דף יג ע"ב: שם ואנהיינוהו לעינין. עיין לקמן דף 5 ע"ב מד"ה היתה נת שרלא:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אלא וכו' היתה (ולא היתה) תא"מ וכו"ב ס"א אין זו: (ב) תוס' ד"ה גירות ומשוכרת דשכחא בה זנות לגור: (ג) ד"ה אפי"פ וכו' אלא נראה לר"י: (ד) בא"י ומימי קשה לר"י בא אברהם מין דלא כמי:

מוסף רש"י

הגירות כו' צריכות להמתין ג' חדשים. ואף על פי שקטנה אינה מתעבת, גיורה קטנה אטו גדולה (כתובות 17.). משמשת במין. נותנת מון לאחר בעילה וסולחת הידע (שם). כנאטרה נפשה. וממנת לה מון (שם). אלא יוצאת בשן ועין. שפחה שקטנה אלויה את עניה ויאלה לחיות. מנא הוה ידעה מעיקרא דמיסא לחיות דמנאטל נפשה לקמן מון לגימיה (שם). כל דממילא. מיד לזכא לאחדורי ביה מעיקרא דמיסא לחיות מודה ר' יוסי (שם). מתהפכת. שיאל הווע ולא יקלטו והא אפילו ממיד דממילא מנא למעב וטקן עומת קן (שם). ואנהיינוהו לעינין במתונין. ממשנתו הלא רחיה לבדוי והאיר עיניו בה (קטן נ:). אף על פי שמוזרת לבעלה. דמתי והיא לא נתפשה אסורה, הא נתפשה מותרת, פסולה לכהונה. אם מת בעלה לא מנא לטקן (שם). הדרן עלך ארבעה אחין

תוס' חד מקבאי

אמר שמואל כולן צריכות להמתין שלשה חדשים חרץ מגירות ומשוכרות גדולה וקטנה בת ישראל בזנות דנות בקטנה ולא שכיח אבל קטנה יוצאה בגט או במיתא היששה צריכה להמתין שלשה חדשים יוצאה במיאון אין צריכה להמתין ג' חדשים ואף על גב אינה צריכה להמתין דר"י ס"ל אנוסה ומפותה צריכה להמתין ג' חדשים דאשה מזנה מתהפכת כרי שלא תתעבר וק"ל דר' יהודה ור"י הלכה כר"י הכא כיון דקאי שמואל באנוסה ומפותה כוותיה דר' יהודה

וגזרו רבנן קטנה וכו'. וגבי גירות קטנה לא גזור משום דלא שכיחא: **מכלל דהואי.** בתמיה. וכי מעשה כזה אירע בימי חכמים והא שנים שקידשו קמני ולא מני מעשה: **אלא כהוראם שעה היסה.** ^(א) ולא היתה ללא גזרינן בה מ"ט חילוף לא שכיח: **חוץ מגירות ומשוכרות גדולה.** מדקמני בזהי חוץ גדולה מכלל

לצריכות להמתין דקאמר בגדולות קמיי"י: **גירות ומשוכרות גדולה דשכיחא בכו ונוס לגזור.** שימתינו כדי להבחין בין זרע שנזרע שלא בקדושה לזרע שנזרע בקדושה: **הוא דאמר כרבי יוסי.** ללא גזר כדמפרש טעמא דאשה מזנה מתהפכת כדי שלא תתעבר. ומייהו בישראלית גזר שמואל זנות אטו נשואין שמתעברת ולא סבר כר' יוסי דלא גזר בזה כדאמר לקמן באנוסה ומפותה אצל בגירות לא גזור זנות שבנכרית משום נשואין דבנכרית דאפילו גירות נשואה כיון דעממה לאיגיורי מתהפכת נמי כדי להבחין בין זרע קדושה לזרע שלא בקדושה כדלקמן: **מנערא נפשה.** וממתיא מוך בזהה ומזומן לה: **אלא יולאה בן ועין.** דלא הוה ידעת מעיקרא דעמידה להסתחר לא מערסא ומזהרלא לאתויי מוך בזהה: **אנוסה ומפותה.** ישראלית והרי אונס ממילא הוא ואין לה מוך: **מתהפכת.** ואף יולאה בן ועין נמי ליכא השתא למפדן דכיון דהיפוך קל הוא לה ואין זו טורח מתהפכת היא דכל אשה מזנה אינה רואה להתעבר: **כהנוס.** זנות כהנים: **ישראלים לא.** בתמיה. הואיל ואשת כהן היא אפילו בת ישראל נמי אסורה לבעלה כהן: **נשי כהנים.** אם בעליהן כהנים נפסלו להן דאשת כהן שנאנסה אסורה לבעלה: **נשי ישראלים לא.** בתמיה. וכי אם בעליהם של אלו ישראלים מי לא מיפסלו נמי לכהונה שאם ימותו אלו לא ינאסו לכהנים: **והאמר רב עמרם כו' ואנהיינוהו לעינין ממסנין.** כלומר הביא לנו ראייה ממשנתנו. ואותה משנה לקמן בזהב על יצממו (דף נ:). **אשם ישראל שנאנסה אף על פי שמופרס לבעלה.** מוהיא לא נתפשה (במדבר ה) הך נתפשה מותרת אפי"ה פסולה לכהונה אם ימות בעלה: **אם היו כהנוס.** זנות כהנים ואפילו נשואות לישראל ללא מהני האי זנות לאסרן לבעליהן: **נפסלו מתרומה דני נשייהו.** שאם ימות בעלה וזרע אין לה אינה שבה אל בית אביה כנעוריה דפסיל

לה האי זנות כדמניא לקמן באלמנה לכהן גדול (דף סח). כהנת ליהי וישראלית שבה עליה גר עמוני כו' ויליף טעמא מוצת כהן כי תהיה לאיש זר) כיון שנבעלה לפסול לה פסלה ואע"ג דמוצינין ואימא נבעלה לפסול חייבי כריתות ומשנינן כי תהיה כתיב הכן דאית בהו הוייה אלמא זנות דחייבי כריתות לא פסיל מאכילת תרומה הא הדר מיימינא התם קרא אחרינא כי תהיה אלמנה וגרושה" למעוטי כותי ועבד שאין לו אלמנות וגירושין בה ומההוא קרא נמי נפקא לן חייבי כריתות דהא אין לו אלמנות וגירושין בה ומעיקרא פרכינן הכי ואימא חייבי כריתות ולא חייבי לאוין:

הדרן עלך ארבעה אחין

גבי בועל אע"ג דלא כתיב ביה לא נתפשה יש לחלק בין אונס לרצון באשת זרעיה ואלפי פרי"י אין פסולה זונה לתרומה מקרא דבת כהן אלא שמה מטעם דכלליה קרא בזהי חללה פסולה לתרומה כמו חללה וצפרק הסולן (לקמן

ארבעה אחין פרק שלישי יבמות

לה.

חרין מגירות ושפחה משוכרת גדולה. והא דמניא בסולן (לקמן דף מז). לפיכך גר וגירות צריכין להמתין שלשה חדשים כר' יהודה אחא דחייס שמה לא נתהפכה יפה יפה א"נ אפילו כרבי יוסי וה"ק לפיכך גר וגירות צריכין להמתין אם ידוע שנבעלה ולא נתהפכה ועוד אר"י דיש לחלק דלא מינטרא

נפשה כלל כשמתגיירת עם בעלה כיון שכל הזרע מאותו איש ואין חוששת להבחין בין זרע שנזרע מבעלה זה בקדושה לשלא מזרע בקדושה:

גיורת ומשוכרת דשביחא ^(ט) **גזזור.** פירוש לגזור שיהיו

צריכות להמתין ולא לגזור אטו בת ישראל קאמר דמהא לא הוה משני מידי: **אשה** מזנה מתהפכת. וכן גירות ומשוכרות כיון דדעתה לאיגיורי אצל יולאה בן ועין מזנה בת רבי יוסי: **בהנות אין ישראלית א.**

ובכתובות (דף נה). גבי הא דמנן וצכהנת אהדרינמך למדינתך לא דייק הכי אלא דוקא הכא משום די משני אימא נשי כהנים אחת אית ליה פירכא אחרימי נשי כהנים אין נשי ישראלים לא: **אע"פ** שמוזרת **בבעלה פסולה** **לכהונה.** פי' בקונ' טעמא דשמעין משום זונה ומהו תהיה לאיש זר ולר"י נראה דמזנת איש כהן לא שמעין אשת איש וכל חייבי כריתות הנאסרות ע"י קדושין משום דלא היו זר אצלה מעיקרא והכי משמע בזהב על יצממו (לקמן דף נ:)

דקאמר בזה אשת כהן שנאנסה וזא עליה לוקא שמעין משום זונה ומשום טומאה ואי מצבת כהן כי תהיה לאיש זר שמעין נמי אשת איש א"כ היא לוקה נמי מהאי קרא דלכהונה נמי אסורות מק"ו דלקמן בפרק אלמנה (דף סח: ושם) דלא חשיב לה התם אזהרה מן הדין אלא גילוי מלתא בעלמא הוא וה"י משמע כן קלת מדקאמר הא על פי שמוזרת לבעלה פסולה לכהונה ואי פסולה מקרא דבת כהן פשיטא דאין לחלק בין אונס לרצון ואי היא גופה אחא לאשמעינן דשייך קרא דבת כהן בחייבי כריתות דע"י קדושין כיון דשייך בזה ממזרות אע"ג דלא היו זר אצלה מעיקרא אם כן לישמעין הכי בדידא וממילא ידענו דלא שייך בזהי קרא לפלוני בין אונס לרצון באשת איש טפי מצאשר פסולי כהונה אלא ^(א) לר"י נראה דפסולה מן הכהונה מטעם טומאה חזונה כדאמר בזהב על יצממו (לקמן דף נ: ושם) וללישנא דאמר התם דכל באונס לא מיקריא זונה פסולה לכהונה משום טומאה גרידא ומייהו קשה לר"י כיון דלא כתיב טומאה אאשת ישראל שנבעלה באונס דכתיב והיא לא נתפשה הא נתפשה מותרת אם כן אמאי פסולה לכהונה דבכלל איסור טומאה היו בעל ובעל תרומה וגם כהונה וכי שרי לבעלה תשמיש נמי לכהונה ואמר ר"י דההוא קרא דלא נתפשה לא מיירי אלא בטומאה דבעל גרידא דנטמאה קמא אית לן לאוקמי לבעל ולענין בעל שרי אונס בישראל אצל ונטמאה בתרא דנפקא לן מינה איסור תרומה וכהונה לא מפליג בה בין אונס לרצון בין אשת כהן לאשת ישראל ויש לאסור בכל ענין דכיון דאשכחן באשת כהן דאפילו באונס אסורה אין לנו לחלק בין אונס לרצון לענין תרומה וכהונה אפילו באשת ישראל ומייהו

נפסלו מן התרומה דבי נשייהו:

הדרן עלך ארבעה אחין

(שם) וללישנא דאמר התם דכל באונס לא מיקריא זונה פסולה לכהונה משום טומאה גרידא ומייהו קשה לר"י כיון דלא כתיב טומאה אאשת ישראל שנבעלה באונס דכתיב והיא לא נתפשה הא נתפשה מותרת אם כן אמאי פסולה לכהונה דבכלל איסור טומאה היו בעל ובעל תרומה וגם כהונה וכי שרי לבעלה תשמיש נמי לכהונה ואמר ר"י דההוא קרא דלא נתפשה לא מיירי אלא בטומאה דבעל גרידא דנטמאה קמא אית לן לאוקמי לבעל ולענין בעל שרי אונס בישראל אצל ונטמאה בתרא דנפקא לן מינה איסור תרומה וכהונה לא מפליג בה בין אונס לרצון בין אשת כהן לאשת ישראל ויש לאסור בכל ענין דכיון דאשכחן באשת כהן דאפילו באונס אסורה אין לנו לחלק בין אונס לרצון לענין תרומה וכהונה אפילו באשת ישראל ומייהו

גבי בועל אע"ג דלא כתיב ביה לא נתפשה יש לחלק בין אונס לרצון באשת זרעיה ואלפי פרי"י אין פסולה זונה לתרומה מקרא דבת כהן אלא שמה מטעם דכלליה קרא בזהי חללה פסולה לתרומה כמו חללה וצפרק הסולן (לקמן

דף מד: ד"ה הכא) כבז ר"י מזה: הדרן עלך ארבעה אחין

דמתוך תלמודא דודאי מתהפכת היא שלא תתעבר ואין טורח גדול בדבר: אפי"פ שמוזרת לבעלה פסולה לכהונה דכמי (ויקרא כב יב) ונת איש כהן כי תהיה לאיש זר כיון שנבעלה לפסול לה פסלה. ואע"ג דאמרינן לקמן (סח:) ואימא בחייבי כריתות אמר קרא כי תהיה בזהך דאית הויה ולא למעט חייבי כריתות אחא כדנזיל קרא בתר הכא ונת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה מי שם לו אלמנות וגירושין בה ומחייבי כריתות לית בהו אלמנות וגירושין אלא ה"ק ואימא חייבי כריתות ולא חייבי לאוין אמר קרא כי תהיה וגו' לזנות חייבי לאוין:

גג א מיי פ"ח מהל' גירושין הלכ"ג סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סימן יג סעיף ח:
גד ב מיי שם הלכה כא טוש"ע אה"ע שם סעיף ה:

גה ג מיי שם הלכה כב טוש"ע שם סעיף ו:
גז ד מיי פ"ח מהלכות איסורי ביאה הלכה ז סמג לאוין קצת טוש"ע אה"ע סימן ו סעיף יא:
גז ה מיי פ"ו מהלכות נדרותם הל' ו והל' י:

תוספות ישינים

אבל קטנה בת ישראל אינה צריכה להמתין. פ"ה מדקאמר מון מגירות ומשוכרות גדולה משמע דהאי דקאמר דבת ישראל צריכה להמתין מיירי בגדולה (מגלל) אבל קטנה אינה צריכה להמתין ולא נהירא דלמלא ה"ק ויבולן צריכות להמתין אפילו קטנה מוך מגירות ומשוכרות ואף גדולה אינה מילתא נכשין וזל דמי דהיי"ל למימר אף גדולה אי הוה מיירי קודם לכן בקטנה א"י מפרס ה"ר"ם גדולה מלתא דשמואל היא ואיהו נמי קאמר ואולי וקטנה בת ישראל א"י להמתין משום דסבר לה כר' יוסי. ולא הוה מכל וכל כר' יוסי דאי סבר לה כר' יוסי היכי אסור הגדולה בענין וקאמר דלצריכה להמתין הא רבי יוסי תמיר לקמן באנוסה ומפותה מיד לן כ"ל דודאי בזה לא סבר לה כר' יוסי והוי טעמיה משום דאין זנות אטו נשואין ודא לנקשות בגירות נמי גזור זנות אטו נשואין דהא אפילו נשואין נמי משום דמנאטל נפשה ומתהפכת כשמעמך לקמן וא"י וגזור זנות דבדיה וגירות אטו זנות ויולאה בן ועין דלצריכה להמתין דשמעמך לקמן וי"ל דטעמא דשרי הוי משום דאשה מזנה שמשכת לומר כן וצריכה להמתין כמו שאפרש לקמן וזמות דתי ישראל אסר דכיון דבת ישראל מזנה ודאי אינה מזומנת מוך והשתא לא הוי טעמא דשמואל משום דגזר זנות אטו נשואין וגם אינו סובר טעם של היפוך ואינו רק אלא לר' יוסי: אשה מזנה מתהפכת שלא תתעבר. ופ"ה יולאה בן ועין מנא איכא למימר וי"ל שאני היפוך דקיל ואם כן אף היא מתהפכת ולי"ג דא"כ עיקר המירוק חסר מן הספר. ועוד קשה שהרי ודאי אינה מתהפכת שהיא רואה להוליד עבדים כיון שאינה יודעת כלום מתחלה שפלה לחיות כי ממילא בא עליה זה החיות לכן י"ל דאי תקשי לן יולאה בן ועין מנא איכא למימר נאמר דיבולאה בן ועין דממילא מודי ר' יוסי דלצריכה להמתין דשמה מתעברת היא כי שמה לא מתעברת ואי תקשי לן מתעברת ממה

דמתוך תלמודא דודאי מתהפכת היא שלא תתעבר ואין טורח גדול בדבר: אפי"פ שמוזרת לבעלה פסולה לכהונה דכמי (ויקרא כב יב) ונת איש כהן כי תהיה לאיש זר כיון שנבעלה לפסול לה פסלה. ואע"ג דאמרינן לקמן (סח:) ואימא בחייבי כריתות אמר קרא כי תהיה בזהך דאית הויה ולא למעט חייבי כריתות אחא כדנזיל קרא בתר הכא ונת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה מי שם לו אלמנות וגירושין בה ומחייבי כריתות לית בהו אלמנות וגירושין אלא ה"ק ואימא חייבי כריתות ולא חייבי לאוין אמר קרא כי תהיה וגו' לזנות חייבי לאוין:

הה דנתנ כהנות פסולות מן התרומה ה"ה לישאלית וה"ה לנשי ישראל דאשת ישראל שנאנסה אפי"פ שמוזרת לבעלה פסולה לכהונה כר"א כל מן הנשואין כל הנשים אפי' קטנות ואפילו עקרות ואפילו איילוניות לא ינשא ולא יתארסו דגזרינן הא אטו הא. דה נתנ כהנות פסולות מן התרומה ה"ה